

Neerlandese-Nederlands

COLLEGAMENTO CH

Rocca di Papa, 26 september 2015

“Op weg naar een nieuw tijdperk. Wederzijdse liefde tussen de volkeren”

OPENING EN GROETEN

Paus Franciscus (in het Spaans): De oorlog is een ontkenning van alle rechten en een dramatische bedreiging van het milieu. Als je een authentieke integrale menselijke ontwikkeling wilt voor allen, is het nodig vooruit te gaan en je onvermoeid in te zetten om de oorlog tussen landen en volkeren te vermijden.

Antonella Bianco: Sterke, duidelijke woorden die vragen om een vastberaden en concrete inzet... Gezegd bij de Verenigde Naties, een plaats die ontstond om het model te zijn van de broederschap tussen de staten. Het zijn woorden gericht tot de verantwoordelijken van de internationale gemeenschap maar die ook ieder van ons ondervragen.

Een groet aan jullie allen in de wereld die dit Collegamento volgen.

Ik ben Antonella, Italiaanse en maak deel uit van het Secretariaat van Nieuwe Mensheid.

Zoals jullie zien zijn we op het grasveld van het Internationale Centrum van de Focolarebeweging in Rocca di Papa. We zijn hier omdat de historische zaal van het Collegamento, zoals jullie misschien weten, wordt geherstructureerd.

Maar onze gsm's en computers zijn actief, en dus als jullie willen, kunnen jullie ons je commentaar en groeten sturen via sms op nr. 00 39 3428730175, of via email: collegamentoCH@focolare.org, of door jullie commentaar op facebook te plaatsen: Collegamento Ch.

We beginnen dus meteen met onze reis rond de wereld. Maar ik moet jullie meteen zeggen dat net voor we begonnen een eerste sms uit Filadelfia kwam, in de Verenigde Staten. Ze hebben ons geschreven: “Een groet van op de wereldontmoeting voor gezinnen in Filadelfia. We zijn met meer dan 2 miljoen personen uit heel de wereld. We wachten op paus Franciscus voor het festival van de families op de beroemde trappen van het kunstmuseum. Bij de stand van de Focolarebeweging zijn veel bezoekers langs gekomen. Ze hebben het geschenk dat de Focolarebeweging vertegenwoordigt voor de Kerk en de mensheid weten te waarderen. Ook kardinaal Rylko kwam bij ons langs. Dag allemaal! Jo, Mary, Kate en Kevin en al wie meegewerkt hebben aan de voorbereiding van dit gebeuren.

Antonella: De groeten ook van ons allemaal! (Applaus)

VANUIT CUBA

Antonella: Paus Franciscus is deze belangrijke reis in Cuba begonnen. Hier zien we wat onze vrienden ons vandaar hebben gestuurd.

Rolando Halley (in het Spaans): Een groet aan allen vanuit Cuba! We hebben net vier intense dagen beleefd met paus Franciscus. Het was een moment van genade! Ons volk, van de leiders tot de kinderen, heeft een hemelse boodschap gehoord.

De paus heeft ons gezegd hoe we als broers en zussen kunnen leven, door barmhartig te zijn en wie noodlijdend is nabij te zijn, zonder iemand uit te stoten.

Bovendien heeft hij ons gezegd dat als we hoog willen mikken, we samen moeten gaan. Dit vereist dialoog om de punten te zoeken die ons verenigen en ook die punten waarin er verschillen kunnen bestaan.

In Cuba spreekt iedereen over de paus! Met deze vreugde in ons hart, zouden we onder jullie willen aanwezig zijn, met het vertrouwen van kinderen die aan Maria werden toevertrouwd.

VANUIT INDIA

Antonella: Dank je! De groeten aan jullie allemaal in Cuba, die ons volgen! Vandaar maken we nu een sprong naar India, en wel naar Sironj, in het hart van India. Juist gisteren werd de eerste kerk toegewijd aan Chiara Luce Badano. Ook haar ouders Maria Teresa en Ruggiero waren daar aanwezig en ze hebben ons net een groet gestuurd.

Doni (een focolarina): *We hebben net deze kerk ingehuldigd die gewijd is aan de Zalige Chiara Badano. Het was een emotioneel moment en ik denk dat het dat voor de ouders nog meer was. Nu laat ik het woord aan Maria Teresa die ons zegt wat dat moment voor haar is geweest.*

Maria Teresa Badano: *Ja, zoals jij al gezegd hebt, komen we net uit de mis, uit deze toewijding van de kerk en we wilden jullie rechtstreeks ook heel onze vreugde laten zien van dit moment, want je kunt dat niet in woorden beschrijven. Het is iets prachtigs, ontroerends. We voelen echt dat we God kunnen bedanken voor het zoveelste geschenk dat Hij ons gaf en als jullie het toestaan, wilde ik ook Chiara Lubich bedanken.*

LOPPIANOLAB

Antonella: Dag, Dank je! Weten jullie dat we gehoord hebben dat ook gisteren in Pompei, in het zuiden van Italië, een gemeenschap naar Chiara Luce werd genoemd die gehandicapte kinderen opvangt.

We verbinden ons nu met Loppiano, met LoppianoLab. Het is de zesde editie van dit initiatief. Aurelio zou aan de lijn moeten zijn. Ben je daar, Aurelio Molé?

Aurelio Molé: Ja, Dag Antonella, dank je!

Antonella: We zien jullie, dag, dag Aurelio!

Aurelio Molé: Heel veel groeten aan iedereen” Veel groeten aan iedereen vanuit Loppiano. We zijn aan het einde van een enthousiasmerende editie van LoppianoLab met meer dan 2000 deelnemers, met overvolle zalen. Het thema van dit jaar was: “Voorbij de angst”, en LoppianoLab wil de angst overwinnen met een sterk netwerk van persoonlijke en sociale relaties om projecten uit te werken, activiteiten te coördineren en constructief te denken. Juist op dit moment eindigt de belangrijkste sessie die gewijd was aan het actief burgerschap, aan de cultuur van het geven en de Gemeenschapseconomie/Economie van Gemeenschap. Met heel veel gekwalificeerde en illustere gasten.

Hier bij ons is Steni Di Piazza, die voorzitter is van de MEC, het microkrediet voor de burgerlijke en Gemeenschapseconomie aan wie we vragen: Muhammed Yunus, de beroemde bankier van het microkrediet zei dat de bank geld leent aan de rijken, en het microkrediet aan de armen, wat betekent dat?

Steni Di Piazza: Het betekent dat de banken vandaag speciaal met de rentevoeten die steeds lager zijn, de voorkeur geven meer aan de rijken te lenen, want dat brengt natuurlijk meer op. Van de andere kant begrijpen ze dat je misschien meer wint als je ook derivaten verkoopt en dus met kleine leningen is er geen enkele winst. Op dit punt wordt het microkrediet opgeofferd. Om erin te slagen om microkrediet te geven, heeft de Italiaanse wetgever een wet gegeven, artikel 111, die de mogelijkheid voorziet om financieringsmaatschappijen op te richten, nl. kleine banken die microkrediet geven.

We hebben een uitdaging gelanceerd, juist in Loppiano vorig jaar met de jongeren van Loppiano en we hebben gezegd: "Daar de Italiaanse wetgever ons deze kans geeft, zijn we in staat om een bank van microkrediet op te richten? We zien elkaar terug volgend jaar", nl. dit jaar. Dit jaar hebben we gezegd: wij hebben die opgericht. We hebben op 5 juni de MEC opgericht, microkrediet van burgerlijke en gemeenschapseconomie. Vandaag zijn we in staat om de kleinen, de jongeren te helpen die willen ondernemen en werk geven, maar meer nog in vergelijking met de rest heeft deze instelling de plicht om ook jongeren te helpen en te begeleiden in de fase van het lenen, opdat de kleine ondernemingen niet meteen zouden sterven, maar in staat zouden zijn om geleidelijk aan groot te worden, door samen met ons de cultuur van een burgerlijke economie en van een gemeenschapseconomie te scheppen en op te bouwen.

Aurelio Molé: We weten dat er al veel goeds wordt gedaan! Van Loppiano was dit alles. De lijn aan jou, Antonella.

Antonella: Dank je, Aurelio en werk ze op LoppianoLab!

VANUIT MEXICO

Antonella: Nu verplaatsen we ons van het Focolarestadje Loppiano naar dat van Mexico in Acatzingo, in de provincie van Puebla in Mexico. We wensen hen het allerbeste toe. Ze hebben daar het 25 jarig bestaan van het Focolarestadje gevierd. We zien hier hun groet:

Mauro: *Op 22 augustus hebben we de 25ste verjaardag van het Focolarestadje El Diamante gevierd. We waren met ongeveer 750 personen.*

Regina: *Het was voor ons een unieke gelegenheid om God te kunnen bedanken en al diegenen die in deze jaren hun leven hebben gegeven voor dit mooie Focolarestadje.*

Mauro: *We zijn de plechtigheid begonnen met het onthullen van een gedenksteen. Dan zijn we naar de zaal gegaan voor een kort moment, waar we onze geschiedenis hebben doorlopen en we hebben veel momenten ontdekt waar God tussenbeide is gekomen in de geschiedenis.*

Regina: *Daarop volgde een plechtige dankmis. Tijdens de offerande hebben de families uit de omgeving alles gegeven wat noodzakelijk is voor de liturgie. Op het einde was er groot*

feest. Jullie kunnen je niet voorstellen hoeveel voorzienigheid we gekregen hebben – van alle soorten – dat ons toegestaan heeft om dit moment te vieren volgens de gebruiken van de plaats.

Mauro: Velen zijn na vele jaren teruggekeerd naar het Focolarestadje en ze waren onder de indruk te zien hoe het veranderd was. En dan nog alle groeten die we kregen van hen die hier in al deze jaren gekomen zijn en die ons geholpen hebben om het stadje op te bouwen. Met foto's erbij en met vele mooie herinneringen.

Antonella: Bedankt aan de burgers van de Mariapolis El Diamante! (Applaus)

MARIAPOLIS

DE GROTE VEROVERING

Antonella: Mariapolis, die betekent stad van Maria, een stad met als enige wet de wederzijdse liefde. Die ontstaat bijna toevallig in de zomer 1949 in de bergen van Trente, in de vallei van Primiero. We zijn naar die bergen teruggekeerd en hebben ontdekt dat één van de toppen ervan de naam "Bergtop Mariapolis" draagt. Sandra, de kleindochter van de bergbeklimmer die in 1959 samen met een vriend voor het eerst deze top heeft bereikt, was onze gids.

(muziek)

Sandra (in trentino-primierotto – ondertitels in het Italiaans): Tussen 1949 en 1959 kwam Chiara Lubich samen met vele andere mensen naar de vallei van Primiero om er de zomer door te brengen. Een wat alternatieve, speciale vakantie. Daarna werden die Mariapolis genoemd.

Mijn grootvader heeft deze personen gekend. Hij heette Michele Gadens, maar was praktisch gekend als "Mlcel". Hij was ook een heel actieve bergbeklimmer. Hij had vele klimroutes geopend op de bergketen 'Pale van San Martino'.

Op een dag heeft hij met zijn bekende vriend Tullio Bonat, ook jij uit Tonadico, beslist om een onaangetaste top te beklimmen die zelfs nog geen naam had, in de buurt van de 'Pala della Madonna'.

Die bergtop hebben jullie BERGTOP MARIAPOLIS willen noemen.

Als je nu kijkt in de wandelgids "Pale di San Martino" is de naam Bergtop Mariapolis gebleven.

Tullio, herinner je je dit avontuur op de bergtop Mariapolis samen met grootvader Michele?

Hoe komt het dat jullie besloten hebben om deze naam te geven aan de bergtop?

Tullio (in trentino-primierotto): Af en toe gingen we een nieuwe berg beklimmen.

Jouw grootvader Michele heeft gedacht aan "Bergtop Mariapolis" omdat toen de Mariapolis was in Primiero.

Sandra: Vertel me even hoe die beklimming was

Tullio: Je vertrekt van de berghut Treviso. Je klimt tot aan de 'Forcella delle mughe'. Je slaat rechts af en de tweede bergtop, de hoogste, is de bergtop Mariapolis. Het was een hele afstand. Maar ze waren mooi!

Sandra: Nu als laatste, beste Tullio, groet en doe een wens...

Tullio: Een wens voor de Mariapolis?

Ja, ongetwijfeld. Ik ben heel blij dat jullie mij dit interview hebben afgenomen. Je ziet dat na zoveel jaren iemand ons nog herinnert!

MARIAPOLIS VAN ALGERIJE, BANGKOK (THAILAND EN ANDERE LANDEN) EN WALLIS

Antonella: Zoals jullie zien, komen we nu binnen in de zaal van het Centrum van de Focolarebeweging. (Applaus). We groeten hier allen die in deze zaal zijn, in het bijzonder de gedelegeerden van het Werk van Maria in de wereld, die juist in deze dagen hier zijn.

De Mariapolis die begonnen zijn vanuit de vallei van Primiero, hebben zich overal vermenigvuldigd. Dit jaar werden er meer dan 100 gehouden in alle werelddelen. We gaan er drie van wat dichterbij leren kennen:

Algerije

Dit jaar waren op de Mariapolis in Algerije de families talrijker dan gewoonlijk. Ze kwamen ook uit Tunesië, Marokko en de Sahara. Er waren 150 deelnemers. Meer dan de helft waren jongeren die gekomen zijn met hun vrienden gen. De vijf dagen Mariapolis werden afgesloten met veel vreugde en tranen. Ze waren de uitdrukking van de eenheid en de genades die dit moslimvolk ervaren had en dat voelde hoe het eigen geloof versterkt werd in contact met de boodschap van Chiara.

Bangkok

De Mariapolis in Thailand vond plaats in de antieke hoofdstad van het land, Ayutthaya, met de deelname van personen van de omliggende landen: een expo van culturen van het Aziatische werelddeel. Onder de gasten ook enkele bisschoppen en een boeddhistische monnik, samen met zijn volgelingen. De Mariapolis werd afgesloten met het pact om de wederzijdse liefde te bewaren, waarvan het armbandje waarmee ze zich aan elkaar vastknoopten een teken was.

Wallis

In Polynesië, in de Stille Oceaan, zeven dagen Mariapolis met 75 bewoners van de eilanden Wallis en Futuna en acht jongeren van Frankrijk die voor die gelegenheid daarheen waren gekomen. Het thema: "Laten we de broederschap opbouwen". Voor de jongeren een programma dat erop gericht was om de zin van het heilige terug te vinden: in de sacramenten, in de natuur en in de relaties. Een spel tussen generaties heeft de mogelijkheid gegeven aan kinderen en volwassenen om samen te zijn.

ARGENTINA

Antonella: Een focolare wordt gesloten, een focolare dat verhuist naar een andere stad. Een ervaring die velen gemeen hebben in verschillende delen van de wereld. We horen welk idee drie genjongens uit Paraná in Argentinië gehad hebben.

Silvio (in het Spaans): *Dag! We zijn Pablo, Ivan en Silvio. Gen 2 van Parana, Argentinië. We hebben een genhuis, dat vorig jaar begonnen is, toen het mannelijk focolare in onze stad werd gesloten. Het was een groot lijden, want we voelden het focolare als een tabernakel van*

Jezus in het midden. We wilden niet in het lijden blijven steken en we hebben ons gelanceerd om het Ideaal en het focolare in ieder van ons meer uit te dragen.

Pablo (in het Spaans): Na enkele maanden is het idee ontstaan om een genhuis op te richten als een punt vanwaar het Ideaal uitstraalt in het bijzonder voor de nieuwe generaties. We hebben de naam ELETTO gekozen. We zagen in hem een concreet getuigenis van iemand die zijn leven gaf voor de jongeren. Zo zijn we het engagement aangegaan om gen3- en gen4-assistenten te worden.

Ivan (in het Spaans): Op 20 maart zijn we erin geslaagd een huisje te huren dat redelijk ver van het centrum van de stad ligt. Een uitdaging omdat het ver van onze universiteiten ligt. Maar vanaf het begin hebben we de Liefde van God gevoeld die tot uiting kwam in concrete hulp, niet alleen van heel het Werk van Maria, maar ook van de burens, die voor ons gekookt hebben en licht hebben geleend in de eerste periode toen we nog geen gas of elektriciteit hadden.

Een mooie ervaring deden we eens met een gen3 tijdens een bijeenkomst van de gen4. Hij was gekomen om zijn broertje te brengen. Hij heeft meteen besloten me te komen helpen. Daarna heeft hij me verteld dat dat moment hem geholpen heeft om opnieuw te beginnen met het Ideaal te beleven.

Pablo (in het Spaans): Toen we in het huis geïnstalleerd waren, vroegen we ons af hoe we het leven van Eletto konden doorgeven. We hebben gezien dat alles vooruit is gegaan, in het bijzonder met de jongeren. De gen3 zijn hier gekomen om enkele dagen met ons door te brengen, de gen4 komen om de veertien dagen, de gen2 van onze stad en de Jongeren voor een Verenigde Wereld. We voelen Eletto heel dichtbij.

Ivan (in het Spaans): Het is een echt geschenk deze ervaring van eenheid te beleven terwijl we doorgaan met studeren en werken. We groeien in het Ideaal en we delen elke vreugde en elke ontmoeting met de verlaten Jezus. We zien ook Jezus in elke jongere die naar het huis komt en het beste van ons verwacht, ook wanneer we opnieuw moeten beginnen. Ongetwijfeld leidt en vergezelt Eletto ons op de weg om het Ideaal te geven door de "Gulden Regel" te beleven.

We willen jullie onze eenheid verzekeren en ook dat we samen met heel het Werk van Maria leven!

Allen: Dag! (Applaus)

Antonella: Dag Pablo, Ivan en Silvio. Dank je! We groeten jullie samen met alle andere gen met wie jullie, zoals we weten ons op dit moment volgen vanuit O'Higgins.

HET IS HET HOE DAT HET VERSCHIL UITMAAKT!

Antonella: Een pijnlijk feit zoals een ziekte kun je beleven als een tegenslag of als de mogelijkheid voor een nieuw avontuur. We luisteren nu naar de geschiedenis van Caitlin, een meisje uit Texas.

*(Didascalia: - alleen in het Engels: Caitlin Rowley - 16 jaar. Houston, Texas
Dit is haar familie: mamma, papa en haar broer, Chandler/ De uitdagingen zijn niet nieuw voor Caitlin. Kijk hoe ze één ervan heeft aangepakt.*

Caitlin (in het Engels): Ik was 14 jaar toen me gezegd werd dat ik de ziekte van Crohn had, een ziekte waarbij de darmen ontsteken en pijn doen. De diagnose was moeilijk te aanvaarden, maar ik wist niet dat er een nog grotere storm op komst was.

Enkele maanden later had ik ernstige complicaties en ben ik in de afdeling intensieve zorg in het ziekenhuis terechtgekomen voor verschillende maanden. Ik was uiterst zwak en had pijn, maar ik wist dat God een plan met mij had en ik vertrouwde op Hem, hoe moeilijk het ook was.

Ik heb beslist om de kracht en het licht dat kon voortkomen uit deze ervaring te kanaliseren. Ik zeg graag dat het de 'houding' is die het verschil maakt of je iets ziet als een tegenslag dan wel als een "avontuur". Ik besepte dat als ik het licht en de liefde van God liet doorschemeren, anderen daaruit kracht konden halen, vooral mijn familie. Daar zijn voor mijn familie, voor hen een sterke steun zijn, ook wanneer ik leed omdat ik zag dat ook zij leden. De liefde van God, zoals gebeurt, groeide, breidde zich uit en heeft ook het personeel van het ziekenhuis bereikt. Verplegers en artsen kwamen bij mij, omdat ze wilden, niet omdat ze moesten.

Ik heb op de deur enkele verzen uit de Bijbel opgehangen en andere zinnen waarvan ik houd. Ik heb van mijn kamer een gezellige plaats willen maken, waar de mensen konden voelen dat Jezus er was, ook op momenten van pijn en lijden. Hoeveel positieve dingen kwamen niet naar voren: nu is mijn geloof dieper geworden, mijn familie is hechter en mijn kijk op het leven is echt veranderd. Dus ik ben echt dankbaar voor het lijden – ook al is het moeilijk om dat te zeggen – maar ik ben heel dankbaar dat dit mij is overkomen. Ik weet dat het alleen het begin is van wat deze ervaring me zal geven en...

God heeft een plan!

Antonella: Dag Caitlin, dank je! We weten dat je met je broer aan het kijken bent, een omhelzing van ons allemaal! (Applaus)

STEMMEN VAN DE WERELD: DRAMA'S EN INZET VOOR DE VREDE EN DE EENHEID

4000 IN 24 UREN

Antonella: Ook in dit Collegamento kunnen we niet anders dan spreken over de vele conflicten in de wereld, vaak vergeten in de nieuwsberichten... Jemen, Centraal-Afrikaanse republiek, Burundi, Soedan, Somalië... Om maar enkelen op te noemen. Zelfs dat tussen Colombia en Venezuela wat ons tot voor kort in spanning hield ...

Het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen schatte dat op het einde van 2014 59 miljoen en een half personen verplicht waren te vluchten: gedwongen migraties, veroorzaakt door oorlogen, conflicten en vervolgingen van verschillende aard. Aantal dat voortdurend toeneemt.

We luisteren naar twee geschiedenissen uit Sicilië, dat het meest zuidelijke punt van Italië is.

(muziek)

Francesca Cabibbo, journalist: *Het zijn geschiedenissen van jongeren die komen uit India, Pakistan, Nigeria, Gambia. Het zijn moslims, christenen, hindoes. Immigranten die aan boord van boten aankomen en die er vaak in slagen hun leven te redden te midden van de golven. Enkelen zijn juist hier ondergebracht in Chiaramonte Gulfi waar enkele coöperaties, 'Nostra signora di Gulfi' en FO.CO, begonnen zijn met opvangprojecten voor asielzoekers.*

Flavia Cerino, advocaat (in het Italiaans): *In Sicilië is de situatie dramatisch, want de personen komen toe op deze boten, dus in een heel gevaarlijke situatie. Ze komen toe in een aantal dat van maand tot maand toeneemt. Soms hebben we een bulletin van wie dagelijks aankomen. In 24 uur werd hulp geboden aan 4000 personen.*

(muziek)

Pakistaanse jongen (in het Engels met Italiaanse ondertitels): *Ik kom van een christelijke familie en de christenen zijn 2% van de bevolking van Pakistan. In november 2014 heb ik mijn land verlaten en ik ben hier via Turkije, Kroatië en dan Italië gekomen. Het was echt moeilijk mijn land achter te laten, de plaats waar ik geboren en opgegroeid ben en waar ik gevormd werd. Mijn broers en zussen zijn daar. Mijn ouders zijn gestorven en het was echt moeilijk voor mij. Toen ik vertrokken ben, wist ik niet eens of ik hier zou aankomen. Soms worden de personen tijdens de reis gedood. Ik was heel bang en voelde me overal bedreigd. Nu gaat het leven beter. Ik ben de taal aan het leren. En als ik ook wat zou kunnen werken, zou het nog beter zijn. We zullen zien wat de toekomst brengt. Maar ik ben vol hoop*

Antonella: *Deze reizen op zoek naar hoop kunnen ook jaren duren, te midden van duizenden gevaren.*

Een jonge Nigeriaan (in het Engels met Italiaanse ondertiteling): *Ik kom uit Nigeria en heb problemen gehad met een groep die Black Us wordt genoemd in Nigeria. Ik moest het land verlaten omdat ze dreigden me te vermoorden. Op een dag zat ik in een station toen ik drie of vier Nigerianen zag. Eén van hen zei me: "Wij kunnen je helpen". We zijn gereisd van Benin naar Niger en zijn vijf dagen door de woestijn getrokken.*

Toen ik in Tripoli ben aangekomen, heb ik een groep personen in een auto gezien die mij begonnen te beschieten. Ze hebben me een kap over het hoofd getrokken. Ze hebben me in een auto meegenomen. Zo zat ik van juli tot november gevangen, voordat het mij lukte om te ontsnappen. We waren met 8 en soms kwamen zij in de kamer waar we waren en namen ze ons om wapens uit te laden. Ik wist dat het wapens waren, en ook bommen, want ze zeiden ons: "Als jullie een fout begaan, zullen de bommen ontploffen en zullen jullie sterven". Ik was bang. Ik heb beslist te vluchten, want als ik door zou gaan zou ik sterven. Ik heb gezegd. "Als ik overleef, overleef ik. Als ik sterf, sterf ik".

Ik ben over de omheining gesprongen van de plaats waar we werkten. Eén van hen heeft ons gezien en ze zijn begonnen op ons te schieten. We waren met acht en vier van ons zijn tijdens de vlucht gestorven. Wij zijn doorgedaan met te rennen en te vluchten. We zijn op een plaats gekomen waar een man vee had. De eigenaar van de boerderij kwam naar ons toe. Ik was bang en wilde wegvluchten, maar hij zei me: "Wees niet bang". Hij sprak Arabisch en ik was bang. Op een nacht zei hij ons: "Stap in de auto", maar in de bagageruimte, niet in de auto. Hij

bracht ons 30 km verder op het platteland. Ik kon de zeelucht voelen. Toen we daar waren, zei de man ons: "Ga op de boot". Dan brachten ze een andere groep personen op de boot. Dan vertrok te boot en we brachten dagen door op zee. Toen ik begon over te geven, zeiden de andere personen zelfs dat ik al aan het sterven was. Allen op die boot huilden, allemaal. Ik ben opgestaan en keek om me heen naar de zee, en ik wist niet wat te doen. Zo ben ik begonnen met te bidden. Ik zong een lied, en toen het lied afgelopen was, heb ik hen gezien. De hulpposten waren aangekomen en ze gooiden ons reddingsvesten toe. Ze vochtten om die reddingsvesten. Ik ben blijven zitten in de boot terwijl de mensen vervoerd werden. Toen er geen mensen meer waren, is een man mij komen ophalen.

Zo ben ik in Italië aangekomen.

ALLES VERLIEZEN, DROMEN TERUGVINDEN

Antonella: Zoals hij zijn er duizenden, miljoenen anderen... een stroom die Europa heeft vooral onvoorbereid, bang en verdeeld heeft getroffen. Dat heeft verbijstering, politieke spanningen binnen en tussen staten opgewekt... Maar tegelijkertijd is er een golf van menselijkheid losgebroken die zich vertaalde in huis, aandacht, delen en concrete hulp.

Ook Oostenrijk werd een doel voor velen die van de oorlog wegluchten:

Maryam Hanna (vrouw in het Arabisch): De oorlog heeft alles verwoest, en al onze dromen laten verdwijnen.

George Basmaji (in het Duits): Ik wilde niet vechten en mensen doden, daarom moest ik uit Syrië vertrekken.

Serli Alepoglian (in het Arabisch): Toen de motor stilviel, hebben we elke hoop op redding verloren.

Bedros Koshian (in het Arabisch): We droegen onze koffers en onze kinderen. De soldaten stonden aan de andere kant te wachten.

Speaker (in Italiaans): Al maanden kloppen duizenden personen op de vlucht uit hun land in oorlog op de deuren van Centraal-Oost-Europa. De doeleinden die hun voorkeur hebben zijn de landen van Centraal- en Noord-Europa. Sinds lang ook Oostenrijk. In Wenen is de Syrisch-orthodoxe bisschop Mgr. Aydin in samenwerking met de Focolarebeweging geëngageerd om bijstand te bieden aan de vluchtelingen die alles verloren hebben.

Dr. Emanuel Aydin (in het Duits): We hebben 30 mannen opgevangen in ons huis. Ze slapen allemaal samen in twee zaaltjes, tot de kamers klaar zullen zijn. Op dit moment moeten we een huis zoeken voor zes gezinnen en scholen en crèches voor hun kinderen. Soms zijn ze ziek en moeten we hen begeleiden naar het ziekenhuis. Verder zijn er taallessen ... We zijn dag en nacht bezig.

Bedros Koshian (in het Arabisch): Elke dag gingen we twee, drie huizen bekijken, maar ze gaven ons die niet omdat we vluchtelingen zijn.

Ruba Boules (in het Arabisch): We vroegen ons af: Zullen we er ooit in slagen om deze taal te leren? Maar op de Duitse cursus zijn we begonnen met wat meer te begrijpen.

Zaki Khazzoum (in het Arabisch): Het is voor wie dan ook moeilijk om zijn land, zijn werk achter te laten.

Erich Vorobil (in het Duits): Samen proberen we oplossingen te zoeken voor de problemen van elke dag, om hen te helpen om zich in Oostenrijk te integreren. Bijvoorbeeld door zorg te dragen voor een kind dat Duits moet leren, of dat alleen speelgoed nodig heeft.

Maryam Hanna (in het Arabisch): Als God het wil, is het mijn verlangen dat we werk kunnen vinden en erin slagen om ons aan te passen aan dit nieuwe leven.

Zaki Khazzoum (in het Arabisch): We zijn in dit land gekomen waar er veel mooie dingen zijn en we ons proberen in te burgeren. Maar onze gedachten zijn altijd in Syrië. Het belangrijkste is dat de oorlog ophoudt, omdat er vrede zou zijn voor iedereen.

JOELMA EN EEN TEGEL

Antonella: Tijdens het laatste Collegamento werden andere geschiedenissen zoals deze deze verteld: Joelma uit Dallas vroeg zich af wat ze concreet kon doen.

Joelma Regis (in het Engels): Onlangs was ik erg getroffen door al het lijden in de wereld, vooral toen ik de ervaringen hoorde van de leden van de Focolarebeweging die leven in oorlogslanden. Ik heb me afgevraagd wat we konden doen voor hen van hieruit?

Ik studeer kunst op de universiteit. Mijn idee was om een gebeuren te organiseren om geld in te zamelen voor deze personen. In het begin dacht ik om enkele van mijn werken te verkopen. Vervolgens heb ik andere artiesten uitgenodigd om zich bij mij te voegen en iets te geven voor deze zaak.

We waren met 12 artiesten. Ze waren edelmoedig door talenten en tijd te geven.

De titel van de tentoonstelling was: "De ander, een andere ik - muren van onverschilligheid neerhalen." Eén van de belangrijkste werken was een muur samengesteld uit tegels zoals deze. Iedereen was uitgenodigd om een stuk mee te nemen naar huis om te herinneren dat we allemaal verbonden zijn en dat we de muren van onverschilligheid kunnen neerhalen in ons dagelijks leven; een idee dat iedereen heeft aangenomen.

Bij de organisatie van de tentoonstelling waren er veel moeilijkheden. Een keer was ik aan het werken en ik was echt moe. Ik heb gedacht aan de personen in Syrië en ik heb mijn kleine lijden met dat van hen verenigd. Ik heb nieuwe energie gevonden om vooruit te gaan. Ik wist dat hoe meer stukken ik produceerde, des te meer geld zou ik verzameld hebben voor hen.

Ik moest denken aan de receptie en ik wilde iets waardigs organiseren. De ouders van een klasgenoot hebben voedsel en drank gegeven. Kleine tekens die me aanmoedigden om dit project vooruit te brengen.

We hebben ongeveer 4000 \$ verzameld die allemaal zullen gaan naar de gezinnen van het Midden-Oosten.

DRUPPEL VOOR DRUPPEL – DE BRUG LATINA-MAE SOT

Antonella: Er zijn ook veel vluchtelingen in de wereld die over zee per boot reizen en die niemand wil opvangen. Anderen steken bergen over en trekken door bossen. In het Noorden van Thailand zijn er grote vluchtelingenkampen, waar tienduizenden personen zijn ondergebracht vooral van de etnische groep Karen, die uit Myanmar vluchten ...Sinds enkele jaren is er een

vriendschap gegroeid die kinderen uit de buurt van Latina met hen verbindt..., het is een stad in de buurt van Rome en ze bevinden zich hier bij mij. Ze zijn gekomen met hun ouders, hun onderwijzeres, en we groeten hen graag: dank je, welkom! Dag! (Applaus). Ik zei... een brug tussen hen en de andere kinderen van de etnische groep Karen, in Thailand.

Juist in deze dagen zijn twee focolarini vanuit Bangkok naar het noorden van Thailand vertrokken. Ze zijn de vrienden van de Karengroep gaan opzoeken. Ze brengen er alles wat met de laatste container uit Italië was vertrokken. Hier is hun groet, die ze net gestuurd hebben, want ze zijn nog onderweg. :

Luigi (in het Italiaans): Dag allemaal. We zijn onderweg naar Mae Sot met ons busje – zoals jullie kunnen zien – dat volgeladen is met geschenken en we zijn heel blij.

Dit is?

Roberto (in het Italiaans): ...Roberto.

Luigi (in het Italiaans): En ik ben Luigi Butori. We zijn twee focolarino's. We gaan naar Open our borders in Mae Sot. 490KM ver. Dit is de school "Druppeltje voor druppeltje" die geboren is met het project van Latina. De kinderen van Latina met onze vrienden van daar zijn met dit project begonnen, met deze hulp die tot hier is gekomen te midden van het platteland.

Hier zijn we echt op de grens tussen Thailand en Birma (Myanmar). Dit zijn kinderen die niet toegelaten worden in de vluchtelingenkampen. Het zijn de kinderen van de families die hier op het platteland werken en dankzij dit project komt de hulp hier naar toe en dit is de school.

Hier was er niets en het mooie is dat de liefde prachtige dingen voortbrengt die er eerst niet waren. Deze kinderen zijn voor het grootste gedeelte van de etnische groep Karen, één van de groepen die vervolgd worden en die vluchten van Myanmar en hun toevlucht zoeken in Thailand.

Dit zijn enkele kinderen die geholpen worden door het project met hulp uit Italië en ook van onze mensen in Thailand, in totaal ongeveer 200 personen. Dit is alleen maar een klein, maar heel mooi deel.

Onze hulp bereikt hier de school "Druppeltje voor druppeltje, het vluchtelingenkamp van Mae La, en ook een klein dorpje dat Gaspar heet, een andere plaats die geen naam heeft te midden van de velden en een weeshuis Heavenly Home. In totaal ongeveer 200 – 250 personen. Dag allemaal.

Antonella: Dag Luigi, dag Roberto, dank je! (Applaus)

En dank ook aan jullie, kinderen. Het project "Druppel voor druppel" heeft een pagina op facebook voor wie misschien wil doorgaan met dit te volgen.

LATEN WE DE OORLOGEN STOPPEN!

Antonella: Nu keren we terug om ons met Loppiano te verbinden, waar we Pasquale Ferrara ontmoeten. Hij is diplomaat, expert in internationale betrekkingen en geeft les aan de universiteit Sophia.

Ben je er? Dag Pasquale.

Pasquale Ferrara: Dag allemaal.

Antonella: Pasquale, we stellen je enkele vragen. "Wat zijn volgens jou de diepe oorzaken van deze emigratiebewegingen die onze planeet vandaag doorkruisen?"

Pasquale: Het eerste wat we moeten erkennen is dat de migratiebewegingen niet alleen een humanitaire kwestie zijn, maar een structureel probleem vormen van de internationale politiek. In zekere zin brengen de migranten de geschiedenis tot aan de deuren van onze huizen en vertellen ons wederwaardigheden die niet alleen met conflicten verbonden zijn, maar ook met grote ongelijkheid en veranderingen van het klimaat, de sociale polarisatie en allerlei tegenstrijdigheden. De migraties zijn alleen de punt van de ijsberg en we kunnen die niet eenvoudig analyseren met één enkel instrument, dat van de humanitaire hulp. We moeten herinneren dat op basis van de universele verklaring van de rechten van de mens een soort planetair burgerschap heeft, dat zich voegt bij de eigenlijke burgerschap, en dat hem het fundamentele recht op bestaan geeft en het recht op een waardig leven.

Antonella: Dank je. We hebben paus Franciscus bij de VN gehoord en hij heeft aan de regeringsleiders gevraagd om zich in te zetten om de ernstige problemen die de mensheid vernietigen op te lossen, te beginnen bij de oorlog, Een oplossing is dus mogelijk of is dat misschien alleen een droom?

Pasquale Ferrara: Er is een weg die ook paus Franciscus heeft vermeld, die van de verzoening. De wereld is vandaag zo erg verdeeld dat er een nieuw globaal politiek project nodig is, beter nog een universeel project. Wij hebben gezien dat in het verleden ongeneeslijke conflicten opgelost werden, we denken hier aan de verzoening tussen Duitsland en Frankrijk na de Tweede Wereldoorlog, maar ook onlangs de verzoening tussen Cuba en de Verenigde Staten, ook dankzij de tussenkomst van paus Franciscus, maar ook onlangs een conflict zoals dat tussen de Colombiaanse regering en de FARC. Dit wil zeggen dat we ons moeten in zetten met geduld en met deskundigheid, en er kan een oplossing gevonden worden voor de conflicten.

Het geweld is nooit een antwoord.

Antonella: We hebben veel geschiedenissen gezien en die hebben ons laten begrijpen dat we niet kunnen wachten op het handelen van nationale en internationale autoriteiten, en zoals je ons zei, zijn er al tekenen. Maar ook wij als burgerlijke samenleving hebben een verantwoordelijkheid. Denk je dat deze acties efficiënt kunnen zijn ook op deze hogere niveaus?

Pasquale Ferrara: Zeker de regeringen slagen er niet meer in om de complexiteit van de kwesties te volgen en ze slagen er vooral niet meer in om in conflictsituaties door te dringen die in het hart van de samenleving leven. Daarom is een toenadering tot verzoening nodig, tot het herstel van het sociale weefsel dat van onderuit begint. Vanuit dit gezichtspunt is het fundamenteel dat er initiatieven komen die echter van kennis getuigen, niet alleen initiatieven die voorstellen om preciese kwesties op te lossen, maar initiatieven die zich ontwikkelen in een context waarin men weet welke de grote kwesties zijn die op het spel staan en men weet welke punten de crisissen veroorzaken zowel op plaatselijk als internationaal vlak.

Dus inzet van de ene kant, maar ook grote kennis en bewustzijn een belangrijke bijdrage te geven.

Antonella: Dank je Pasquale, dank je voor je beschouwingen. Dag.
We gaan verder met ons Collegamento.

HOOP IN DAMASCUS

Antonella: Een drama is vluchten, maar ook een drama tegelijkertijd om in een gemarteld land te blijven... Enkele gezinnen waren samen in het focolare van Damascus om ons te groeten en ons dat te vertellen... We luisteren rechtstreeks naar hun stemmen.

Salem (in het Arabisch): *Dag, ik ben Salem, een jongere van het Werk van Maria in Syrië. We willen onze familie van het Werk van Maria in de wereld groeten en jullie vertellen wat we in ons land beleven. Syrië kent een enorm lijden vooral in de laatste periode waarin we meer en meer bombardementen, verwoesting en dood zien.*

Abboud (in het Arabisch): *Dag, ik ben Abboud en mijn vrouw Soha. Ander half jaar geleden waren we met vier thuis. We vormden een heel mooie familie en we waren blij met ons leven en aanvaardden alles. Maar in eens waren we maar met twee, want een raket is op ons huis gevallen en we hebben verloren wat ons het dierbaarst was: onze twee kinderen, Antoun en Michael zijn naar de hemel vertrokken en we hebben hen niet meer gezien, niet eens toen ze al dood waren. Ons leven heeft zich met lijden gevuld. Veel personen hebben hun kinderen verloren, niet alleen wij. Verder hebben we de mooiste familie leren kennen die ons nabij was in beproeving, vreugde en lijden. In alles was de familie van het Focolare er om ons te ondersteunen, de familie van het Werk van Maria, jullie zijn meer dan onze familie.*

Oha (in het Arabisch: *Antoun en Michael waren het dierbaarste wat we hadden in ons leven. Onverwachts had ik geen kinderen meer. Dat was heel moeilijk, ik vroeg me af waar God was? Waarom heeft God hen genomen? Wat had ik gedaan om dat te verdienen? Ik bedank God omdat hij ons dit kindje heeft gestuurd. Niets kan de plaats van Antoun en Michael innemen, maar dit nieuwe kindje heeft me uit mezelf doen treden. Ik bedank God dat Hij me een tweede familie heeft gestuurd: het Focolare.*

Suhair (in het Arabisch): *Ik ben Suhair, zus van Soha. De wereld was afgelopen voor mij. Het leek mij veel te moeilijk... Maar ik heb me herinnerd toen Jezus het kruis droeg. Het was heel zwaar maar er was Simeon uit Cyrene die Hem geholpen heeft om het kruis te dragen. Zo voelde Jezus het minder zwaar. Ons kruis zou zwaarder geweest zijn zonder de mensen van het Werk van Maria en zou ons verpletterd hebben.*

Vivian (in het Arabisch): *Ik ben Vivian. Ik ken de Focolarebeweging sinds kort. Elke dag ga ik werken onder de bombardementen. Nadat ik elke dag voor mijn ogen mensen heb zien sterven, voel ik de stimulans groeien om weg te gaan, ook als we dat niet zouden willen want we houden van ons land, van onze wijk. Maar wanneer mijn kinderen de bombardementen zien en we tussen de bommen moeten lopen... Ik voelde het verlangen om de Focolarebeweging beter te leren kennen en ik heb een boek van Chiara geopend. Ze vertelde hoe ze in de schuilkelders het evangelie openden en ontdekten dat ze de liefde konden brengen. Ik heb geleerd om elke dag het evangelie te openen om te zien wat me te doen en te leven staat. Door hier te leven in deze sfeer van dood, waar we afscheid nemen van een klein kind of een ouder iemand die door een kogel gestorven is of door een raket, voel ik elke dag de roeping om deze liefde intenser te beleven. Ik vraag jullie om nog meer te bidden voor de vrede in Syrië.*

Chafic (in het Arabisch): *Ik dacht nooit om te vertrekken, maar in deze twee maanden ben ik begonnen om daaraan te denken.*

Ik hoor mijn zoontje van vier en een half jaar me vragen of we altijd zullen leven in een land waar kogels zijn en dood en zie mijn dochtertje van 2 en een half jaar die heel erg bang is voor de ontploffingen en huilt wanneer ze een lawaai hoort, met haar handjes op haar oren... Wij zouden niet zo in de angst moeten leven. Ik zou het land waar ik geboren ben, waar ik geleefd heb, niet willen verlaten. De grond van mijn land is gewijd. Vertrekken, emigreren via de zee, ik weet niet hoe, misschien sterven... Maar ik zie hier de dood elke dag.

Mijn vrienden sterven, de ene hier is dood, de ander is door een bom getroffen... Dat alles heeft me ertoe aangezet om te denken om de reis te ondernemen om mijn kinderen toe te staan om te leven zonder bombardementen, zonder doden te zien, maar het leven, het mooie leven te zien. Dit zet me ertoe aan om eraan te denken om te vertrekken.

Nadine (in het Arabisch): *Ik ben Nadine, een gen uit Syrië. Ik leef nu in Damascus. Na alle ervaringen die we gehoord hebben van groot lijden of eenvoudige ervaringen in het dagelijks leven, heb ik geleerd om me elke dag aan God toe te vertrouwen en tegelijkertijd de dood te aanvaarden. Chiara zei dat als ze zou sterven in de oorlog, ze dan op haar graf zou willen geschreven hebben: "En wij hebben geloofd in de liefde". Dit zet me ertoe aan en ons allemaal om vooruit te gaan en ik voel dat we echt aan anderen kunnen leren hoe we proberen om de dood uit te dagen en te strijden voor het leven, door door te gaan met samen heel mooie momenten te beleven, dankzij de sfeer van liefde die er is in deze familie.*

Allen: *Dank u!*

Antonella: Dank jullie allemaal. (Applaus) Weet dat we allemaal met jullie zijn en we hopen dat jullie erin slagen om dit Collegamento te volgen, dat er elektriciteit was die jullie dat toelaat.

IN DIALOOG MET MARIA VOCE (EMMAUS) EN JESUS MORAN

Antonella: Nu wil ik Emmaus en Jesús uitnodigen om ons hier te bereiken. Kijk, Emmaus, sterke getuigenissen.

Emmaus: Heel sterk, echt heel sterk. Je hebt bijna de indruk dat je na deze woorden niet kunt spreken, want van de ene kant heb je de indruk al dat lijden op te nemen, van de andere kant God te loven voor deze stem van hoop, die ondanks alles uit dit lijden geboren wordt. Want alles te horen wat ze meemaken en dan horen zeggen: "Maar we voelen ons geroepen om deze liefde intenser te beleven", of de ander die zegt: "Ik wil klaar zijn om de dood tegemoet te gaan, maar voor het leven, ik wil leven".

Dit lijkt me zo'n getuigenis ook voor ons, dus het lijkt me echt dat we God moeten loven en hen bedanken. Deze gewijde grond, zoals ze hun land noemen, wordt nog meer gewijd omdat zij er zijn die deze ervaring beleven.

Ik voel dus echt... het heiligdom van de verlaten Jezus, komt in me op, dit deel net als alle andere delen waar er lijden is – en dat is niet de enige plaats, we hebben verschillende punten gezien op aarde, en dan de punten die we niet kennen, waarvan we niets weten. Maar heel de aarde schreeuwt dit "waarom" uit van de verlaten Jezus. En steeds meer wordt deze grond een

heiligdom waar we iemand gaan opzoeken, waar we een bovennatuurlijke kracht erkennen, een aanwezigheid die de menselijke machten overstijgt, die er is en die de dingen kan veranderen. Want het is Jezus die zijn leven heeft gegeven voor ons, en die door kan gaan met al wat ogenschijnlijk dood en lijden in leven om te vormen. Dus een grote dank aan hen en een inzet van onze kant.

Ook wij vragen ons af wat we kunnen doen. Misschien zullen we er niet in slagen om veel te doen, maar we zouden op zijn minst willen verzekeren dat we met hen zijn. Elk lijden van hen is van ons, elk moment van twijfel ook van ons. Wanneer ze niet weten wat ze moeten doen, weten ook wij niet wat te doen. We leven dat samen.

Ik denk vooral dit.

Antonella: Heel goed, Emmaus, dank je.

We weten dat jullie twee weken samen waren met de afgevaardigden van de Focolarebeweging in de wereld, die we daarnet ook leerden kennen. We kunnen ons inbeelden dat jullie een heleboel dingen hebben besproken, dat jullie gekeken hebben naar wat het Werk leeft, en vragen gesteld hebben bij de uitdagingen in een veranderende wereld. En allicht kwam er ook de vraag naar de bijdrage die de Focolarebeweging vandaag kan leveren.

Jesús, zijn er nieuwe perspectieven?

Jesús: In de lijn van de uiteenzetting van professor Pasquale Ferrara, wil ik in het bijzonder twee dingen zeggen. Eerst en vooral dat we in deze twee weken hebben vastgesteld hoeveel leven er overal is, in heel het Werk van Maria, in heel de Focolarebeweging in de wereld. En dit leven wordt vooruit gebracht door alle roepingen die er zijn: volwassenen, jongeren, kinderen. Van de andere kant zien we dat dit leven en deze inzet niet steeds in verhouding is met de impact die het zou kunnen hebben op sociaal gebied, op vlak van structuren en publieke opinie.

Ik geloof dus dat dit het perspectief is dat zich ontvouwt: dat we misschien een sprong moeten maken, een beetje in de lijn van de oproep die Emmaus enkele weken geleden gelanceerd heeft. Volgens mij is het een sprong in de lijn van een grotere impact die ook de structuren raakt. En dus de synergieën nog meer versterken, eerst en vooral binnen het Werk van Maria, maar ook met anderen, want die sprong kunnen we waarschijnlijk niet alleen maken.

Het tweede punt betreft de rol van de lokale gemeenschappen. We hebben veel gesproken over de lokale gemeenschappen: zij zijn geen extra structuur in de beweging, maar een levende, dynamische realiteit. Het is heel het Werk van Maria, heel de Focolarebeweging levend in een bepaalde plaats, die handelt, nadenkt.

Ik persoonlijk zie de lokale gemeenschappen als een ruimte waar een kritisch bewustzijn van de samenleving tot uitdrukking komt en zich ontwikkelt. Een kritisch inzicht dat ons kenmerkt en dat ontstaat uit een visie: de visie van de eenheid. We verlangen dat onze lokale gemeenschappen zo zouden zijn.

Toen Chiara de Genbeweging stichtte, heeft ze gezegd: er is de contestatie, wij willen een evangelische contestatie. Ook vandaag, tegenover al het kwade, bestaan er antisysteemkrachten. Ik zei deze dagen dat wij ook een antisysteemkracht zijn; wij zijn dat ook, maar dan vanuit het gezichtspunt van de eenheid. Wij brengen ook die nieuwe kracht.

Ik geloof dat het een beetje dit perspectief is dat deze dagen aan het licht komt.

Antonella: Prachtig! Dit opent echt de horizonten. Dank je.

Emmaus, jij hebt ons tijdens deze dagen voorgesteld om dit jaar de eenheid te verdiepen. Op dit moment luisteren de gemeenschappen in heel de wereld naar ons: heb je iets in je hart dat je ons wil zeggen? Wat zou jij dit 'volk van de eenheid' willen meegeven?

Emmaus: Ik denk dat we op dezelfde golflengte zitten. Ik geloof echt dat, als wij radicaal ons charisma beleven, dat samen te vatten is in dit woord: 'eenheid'; want de eenheid is niet uitsluitend een punt van onze spiritualiteit, maar is heel ons charisma.

Als wij, alle mensen die het charisma hebben leren kennen samen met diegenen die op een of andere manier er door geraakt zijn, en dat zijn vast en zeker al diegenen die deze uitzending nu aan het volgen zijn, en ook vele anderen die ons niet aan het volgen zijn; als al die mensen op dit moment beslissen om het te leven.... Laten we het samen zeggen, ik als eerste: "Ja, dit wil ik leven, ik wil niets anders leven". Al de dingen waarvan wij getuigen zijn, wat laten ze ons eigenlijk zien? Ze tonen aan dat alle rampen die gebeuren, ontstaan als gevolg van een gebrek aan eenheid. En wij hebben de remedie, want het is de eenheid; wij kunnen de eenheid beleven, we kunnen ze opbouwen, er getuigenis van afleggen, want we hebben er de genade voor, omdat we het charisma van de eenheid hebben. In die zin is dit jaar heel bijzonder. Een jaar waarin we een speciale genade zullen hebben, een genade die zich concretiseert in de dialoog met eender wie, met elke persoon.

Wij allen, vanaf mezelf tot de laatste die me hoort, en tot diegene die morgen deze boodschap ontvangt, misschien via een vriend die het hem vertelt, of langs een andere weg; wij plaatsen ons in die zienswijze en zeggen: om het even wie ik ontmoet is mijn broer; met deze persoon – of hij vriend of vijand is, van mijn godsdienst of van een andere – ik moet een brug van eenheid bouwen. Als wij allen dit doen, dan geloof ik echt dat we een enorme kans hebben iets te veranderen. Ik wil me hier als eerste voor inzetten, maar ik denk dat iedereen het doet, ik denk dat we dit samen doen. Door het elkaar te zeggen, helpen we elkaar, we doen het met alle ernst. We hebben het al gedaan. We hebben ons er al voor ingezet.

Antonella: We doen het, Emmaus, we doen het! (Applaus)

Bedankt, bedankt.

STERVEN VOOR JE EIGEN VOLK

Antonella: Deze radicaliteit waartoe je ons opriep brengt me terug naar de jaren '70 waarin Chiara aan ons gen van die jaren een motto had gelanceerd dat niet zomaar een leeg motto was: "Sterven voor je eigen volk"...

Er was een diepere wortel in deze opdracht Chiara ons gaf: pater Tito Banchong, een jonge religieus, afkomstig uit Laos was in die tijd naar Rome gekomen om te studeren. Hij besloot dan naar zijn land terug te keren, ook al wist hij dat hij zo zijn leven riskeerde, maar hij deed dat uit liefde voor zijn volk. Inderdaad, na een bepaalde tijd, toen er niets meer van hem gehoord werd, dachten ze dat hij dood was. Maar hij is nog heel levendig en Roberto Catalano nam hem een interview af voor ons.

(Didascalia: Rocca di Papa, 15 mei 1977)

Chiara Lubich (tot de genschool): "Het motto is dus: Gen, jullie moeten vertrekken om te sterven voor jullie volk." (Applaus)

Roberto Catalano: Pater Tito, u bent beroemd in de Focolarebeweging. U bent gekend omdat u in de jaren '70 een belangrijke ontmoeting hebt gehad met Chiara aan wie u uw verlangen uitdrukte om terug te keren in Laos op een moeilijk moment van de geschiedenis van uw land.

Pater Tito Banchong: Toen ik mijn theologiestudies had beëindigd, was Laos bevrijd. Het was in de handen van de communisten. Ik heb beslist om terug te keren toen ik hoorde dat alle missionarissen uit Laos waren verdreven. Er zijn nog christenen. Wie gaat hen leiden? Wie gaat hen aanmoedigen? Er is niemand meer. Ik ben gaan spreken met Chiara. Zij kan me raad geven.

Daarom, toen ik naar haar ben gegaan, heeft ze mij gevraagd: "Waarom keer je terug naar Laos? Er zijn de communisten, je kunt niets meer doen!" "Ik moet terugkeren voor mijn mensen, want er is geen priester meer. Als ik moet sterven, zal ik sterven voor hen!"

Toen heeft Chiara me gezegd: "Ga maar, ik zal altijd met jou zijn. Overal waar je zult zijn, zal ik altijd met je zijn! Heb vertrouwen in de Heer." Daarom ben ik teruggekeerd naar Laos. Na anderhalf jaar hebben ze me op straat opgepakt, ik weet niet waarom, ze hebben me vier jaar gevangen gehouden zonder reden. Maar ik weet dat het God is die me daar gestuurd heeft. Zoals ik al eerder zei, heeft Chiara me gezegd: "Waar er lijden is, daar zal God je plaatsen." Maar zo snel... maar ik was blij. Want het Woord dat Chiara me had toevertrouwd was voltooid.

Roberto Catalano: Hebben ze dan een proces gevoerd of hebben ze je bevrijd?

Pater Tito: Niets, niets. Ik ben bevrijd. Nadat ze me bevrijd hadden, ben ik alle christenen kunnen gaan zoeken in de provincie Siam Quan en ik heb hen gevonden. Velen waren daar al meer dan 30 jaar en ze hadden geen enkele priester meer.

Roberto Catalano: Vervolgens hebben ze je een andere keer in de gevangenis gezet...

Pater Tito: Ja, ze hebben me altijd op straat opgepakt. Veel gevangenen hebben me gevraagd: "Wie ben je? Waarom ben je nooit triest? Ze geven je weinig te eten en je geeft ervan aan de anderen die niets hebben te eten? Je bent nooit triest. Heb je geen familie? Waarom is je familie je nooit komen bezoeken?" "Eh..., ze zijn ver weg, ver weg..."

Roberto Catalano: Hoe was je contact met de gevangenisbewakers in deze ervaring in de gevangenis?

Pater Tito: Je kunt zeggen dat alle slechten in de gevangenis zich allemaal bekeerd hebben. Ze zijn goed geworden. Ook de gezagvoerders waren vóór mijn komst heel hard. Maar geleidelijk aan lieten ze zich gaan en werden ze goed. Twee van hen zijn nu mijn vrienden. Ze leven nog! Met de Liefde kun je banden van haat verbreken.

CHIARA LUBICH: EEN NIEUW TIJDPERK AANDURVEN. DE WEDERZIJDSE LIEFDE TUSSEN DE VOLKEREN

Antonella: We komen op het einde van ons. We hebben veel geschiedenissen gehoord en geluisterd naar veel getuigenissen. Alles brengt ons terug naar een bladzijde van Chiara, bijna een manifest, dat uiterst actueel is en een ongelooflijke profetie inhoudt.

Ze schreef dit tijdens de Mariapolis 1959, de laatste in de vallei van Primiero, maar al internationaal vanwege de talrijke vertegenwoordigers van verschillende landen in de wereld.

We lezen enkele stukjes daaruit.

Antonella: (leest voor) *Uit het manifest van de Mariapolis van 1959*¹

“Als de mensen op een dag, niet afzonderlijk, maar als volkeren, [...] zichzelf zullen opzijzetten, ook het idee dat ze hebben over hun vaderland, [...] en als ze dat zullen doen vanwege de wederzijdse liefde tussen de staten, die God vraagt, zoals Hij liefde vraagt onder broers en zussen, zal die dag het begin zijn van een nieuw tijdperk, want op die dag [...] zal Jezus levend aanwezig zijn tussen de volkeren [...]

Het is nu de tijd [...] waarin ieder volk zijn eigen grens moet overschrijden en verder moet kijken. Het moment is aangebroken waarin het nodig is dat we van het vaderland van de ander als van ons eigen vaderland houden. Waarin onze blik een nieuwe zuiverheid moet verwerven. Het volstaat niet dat we aan onszelf onthecht zijn om christenen te zijn. Vandaag vraagt de tijd aan een volgeling van Christus iets meer: een sociaal bewustzijn van het christendom. [...]

[...] Wij hopen dat de Heer medelijden heeft met deze verdeelde en losgeslagen wereld, met deze volkeren die in hun eigen bolster opgesloten zijn. Die volkeren die hun eigen - voor hen unieke – beperkte en onbevredigende schoonheid beschouwen. Die koste wat kost vasthouden aan hun eigen schatten – ook die goederen die andere volkeren die sterven van honger nodig kunnen hebben –, We hopen ook dat Hij de barrières neerhaalt en ononderbroken de liefde tussen de landen laat stromen, als een rivier van geestelijke en materiële goederen.

We hopen dat de Heer een nieuwe orde in de wereld brengt. Hij is de enige in staat om van de mensheid een familie te maken en de verschillen tussen de volkeren te cultiveren, opdat in de pracht van ieder volk, ten dienste gesteld van de ander, het enige levenslicht zou schitteren, dat het aardse vaderland siert en er een voorkamer van het eeuwig Vaderland van maakt.”

“SIGN UP FOR PEACE” - CONCLUSIE

Antonella: Dit was Chiara 56 jaar geleden.

Nu zijn we echt op het einde van het Collegamento. We roepen de gen en we willen vertrekken met deze sprong te maken, in dit nieuwe perspectief waarover Emmaus en Jesús spraken. Ze hebben iets voor te stellen aan ons allemaal.

João: Voor we dit Collegamento beëindigen, nodigen we jullie uit een oproep voor de vrede en de eenheid onder de volkeren te ondertekenen. Dit is één van de activiteiten die aan de gang zijn in de wereld. De oproep heet: *Sign up for peace* en je kunt die vinden in de link die jullie op het scherm zien. (<https://www.change.org/p/sign-up-for-a-global-petition-for-peace-now>)

Antonella: We nodigen jullie uit om dit initiatief en al die initiatieven die al gerealiseerd worden off zullen genomen worden in de wereld te melden aan dit e-mail-adres: newhumanity@focolare.org

Er zijn veel berichten gekomen. Ik lees jullie er maar één voor. Van de focolarina's in Bangui: ““We zijn met jullie allemaal. We zien jullie, ook al laat de verbinding ons niet toe om alles goed te volgen. Dank je voor de mooie berichten. Ook bij ons is de situatie deze morgen

---

¹ Stukken uit de tekst “**Maria, band van eenheid onder de volkeren**” zomer 1959 – Gepubliceerd in het Italiaans in “*La dottrina spirituale*” Città Nuova, 2006 pp. 327-329

gespannen, veel schoten in verschillende wijken met doden en mensen zonder huis. We offeren alles op voor jullie, voor dit Collegamento en voor de vrede in de wereld. Dag allemaal".

We zijn ook met jullie, dank je.

We spreken af voor het volgende Collegamento dat zal plaatsvinden op 5 december om 12 uur. Dag allemaal! (Applaus).

EVENTUALE LETTURA DEGLI SMS